

Sygn. akt II PK 272/04

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa C. S.
przeciwko Zespołowi Szkół Nr 2 w A.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2005 r.,
kasacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w .
z dnia 20 maja 2004 r., sygn. akt IV Pa 1.../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Czesława S. zaskarżyła kasacją wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. z dnia 20 maja 2004 r., IV Pa 1.../04, oddalający jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy we W. z dnia 25 lutego 2004 r., IV P .../03, oddalającego powództwo o zapłatę. Wskazując jako podstawę kasacji naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 42 k.p. – poprzez wyrażenie poglądu, że powołany przepis nie ma zastosowania w sprawie, pełnomocnik strony skarżącej wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie apelacji”, „zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego

wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji przy uwzględnieniu dotychczasowego postępowania”. Jego zdaniem, okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie kasacji jest „brak orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczącego ewentualnych uprawnień nauczycieli mianowanych, pełniących inne stanowiska kierownicze w szkołach, niż dyrektor i v-ce dyrektorzy – w przypadku zmiany pensum lub odwołania ze stanowiska dotychczas pełnionego”, a także „precedensowy charakter orzeczenia jakie Sąd Najwyższy wyda w przedmiotowej sprawie, mogący stanowić istotną wskazówkę dla innych Sądów przy rozpoznaniu podobnych toczących się spraw”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem sporu między stronami procesowymi była kwestia zasadności zastosowania wobec C. S., nauczycielki mianowanej, instytucji wypowiedzenia zmieniającego, o której stanowi art. 42 k.p. Powołany przepis Kodeksu pracy został dostatecznie wyjaśniony zarówno w doktrynie, jak i, przede wszystkim, w bogatym, utrwalonym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie budzi on wątpliwości interpretacyjnych i nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przedstawiona w kasacji okoliczność mająca uzasadniać jej rozpoznanie nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie wymagałoby interwencji Sądu Najwyższego. Sformułowane przez pełnomocnika skarżącej zagadnienie nie stanowi problemu prawnego, tym bardziej istotnego, mającego znaczenie precedensowe dla innych podobnych spraw i nie wymagają ingerencji Sądu Najwyższego.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne

przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.